

jaa bør Civilisationen aldeles affaffes, jaa vilde det konsekvente være at drage Missionen og alt europæisk aandeligt Arbejde bort, ogjaa fra Vestkysten af Grønland, og bare ønske, at Grønlænderne der maatte føres tilbage til Naturtilstanden. Men den ærede Ordfører har jo for øvrigt gjort opmærksom paa, at det kunde man ikke tænke paa, og allerede derigennem betonet dette, at Civilisationen jo i og for sig er noget godt, selv om man maa finde sig i, at der er Ulemper, den fører med sig. Dernæst sagde den ærede Ordfører dette, hvad der i øvrigt ogsaa er blevet peget paa fra anden Side, at man kunde jo anlægge en Missionsanstalt langt billigere i Sydgrønland paa et Sted, hvor Ostgrønlænderne, der her er Tale om, en Gang imellem komme, jaa kunde de ved deres Nærvarelse paa dette Sted komme under Kristendommens Paavirkning. Men jeg kan i alt Fald slet ikke være enig med den ærede Ordfører deri. Naar jeg ser paa den grønlandste Mission netop som den, der særlig skal have det opdragende Moment i sig, kan jeg ikke mene, at det da er tilstrækkeligt, at Grønlænderne en Gang imellem komme ind under Missionsens Paavirkning, ved at være til Stede i kortere Tid paa det eller det Sted og jaa forvinde igen. Der gælder det om, at Missionæren, naar han virkelig er sin Opgave voksen og virkelig ser ret, hvorledes en Gerning blandt dette barnlige Folk skal gøres, er til Stede blandt disse Mennesker jaa stadig som muligt. For 3dje Gang vil jeg udtale min Glæde over, ved en Udtalelse fra den højtberedede Indenrigsminister, at jaa konstateret fra en jaa saglyndig Kilde, at det er langt fra Tilfældet, at det grønlandste Folk er et omfanvende Nomadefolk. Tværtimod, de have deres Grundopholdssteder, hvor de have deres faste Bopæl, og hvor de søge tilbage, naar de have været ude paa deres forskellige Værestedsejser. Naar Missionæren har sit Stede paa dette Sted, og naar han, som jeg flere Gange har udtalt, er sin Opgave voksen, vil han paa et saadant Samlingssted for Grønlænderne kunne være til Velsignelse og Gavn for dem. Det er aldeles ikke ud fra et særlig kristeligt Synspunkt, at jeg taler i dette Øjeblik, det er slet ikke som Præst, det, jeg jo hændelsesvis er, men det er ud fra et rent almindeligt CivilisationsSynspunkt; og jeg er vis paa, at selv ærede Medlemmer her i Tinget, som i og for sig ikke have Sans for at se Sagen fra et kristeligt Synspunkt, men se Sagen fra et rent civilisatorisk Synspunkt, ville stemme for, at denne Bevilling bliver

given, og altsaa stemme imod, hvad Flertallet ønsker i denne Sag. Jeg tror rigtignok, at først naar den danske Lovgivningsmagt gennem en Bevilling af Penge dertil viser, at den har Forstaaelse af, hvad Moderlandet skylder Bilandet, først da gør man i det Stykke, hvad der er Skyldighed og Pligt. Jeg kan i alt Fald slet ikke andet end stemme for Bevillingen til Missionsstationen, altsaa stemme imod, hvad Flertallet her har foreslaet.

Maaste jeg maatte sige et Par Ord om Uendingsforslaget under Nr. 179, hvorunder der søges en ganske lille Bevilling til Afholdelse af Foredrag paa Staarup Seminarium. Det ærede Medlem fra Ringkøbing (S. C. Christensen) motiverede i Gaar sin Stilling til denne Sag og udtalte, at han ikke kunde være med dertil, da Statsseminariet derved kom til at staa anderledes end andre ligestillede Anstalter. Jeg glædede mig over i det ærede Medlems Motivering slet ikke at mærke nogen Uvilje imod Sagen i sig selv, men tværtimod en Anerkendelse af, hvor megen Betydning den kan have ogsaa i rent pædagogisk Henseende. Jeg har ganske vist Lov til at sige jaa meget i denne Sag — jeg er hændelsesvis kendt i den Egn, hvor Staarup Seminarium ligger og er kendt med Forholdene der — at det, der har bragt Forstanderen for Staarup Seminarium til at søge denne Bevilling, er netop dette, at han har erkendt, i hvor høj Grad det virker forfriskende og i god Retning aandeligt paavirkende paa Seminariets Elever at kunne høre gode Foredrag en Gang imellem. En Velsighed til at høre saadanne Foredrag have Eleverne kunnet jaa paa en nærliggende meget god Højskole, og ud fra denne Erfaring kom Forstanderen paa den Tanke, om det ikke muligvis ved Rigsdagens og Ministertiets Medvirksomhed kunde lykkes ham at jaa saadanne Foredrag afholdte paa selve Seminariet. Det mener jeg, der ikke kan indvendes det allermindste imod; det er jo en Statsanstalt, og at Staten der træder hjælpende til, er i og for sig ganske rimeligt. Det kan ikke nægtes, at vore Statsseminarier ikke tidligere have været overvældede af det, man kalder Landsfriskhed, det har været meget tørre Anstalter. Skulde nu denne Foranstaltning hjælpe til, at der f. Eks. paa dette ene Seminarium kom lidt friskere Luft ind, var der ikke udrettet jaa ganske lidt! Jeg haaber derfor, at Tinget vil følge Flertallet i denne Sag og ikke lade sig paavirke af, hvad det ærede Medlem fra Ringkøbing udtalte paa Mindretallets Begne.